

BİREYSEL GELECEK TASARIMI ve ANNE-BABA OLMAK

2009'un gelişiyle birlikte gelecek planlarımızı tekrar ve daha fazla düşünmeye başladık. Yeni seneye birlikte gerçekleştirmek istediklerimizi belki zihnimizden geçiriyoruz, belki bir yerlere yazıyoruz, belki de dostlarımızla paylaşıyoruz. Her ne şekilde olursa olsun yeni senenin hayatımızda değişiklikler yaratmasını umuyor ve bekliyoruz.

Günümüzde kişiler artık tıpkı kuruluşların yaptığı gibi kişisel vizyonlarını ve hedeflerini oluşturmaları gerektiğinin bilincindedir genellikle. Kısa ve uzun dönemli hedeflerini belirleyip rotalarını bu hedeflere göre çizmek için gayret ediyorlar. Geniş anlamıyla bu yaklaşıma "Gelecek Tasarımı" diyebiliriz. Artık eskisi gibi "hayal kuruyorum" dediğinizde hafife alınmıyor tersine belki de can kulağıyla dinleniyorsunuz. Eskisine göre geleceğimize yönelik olarak düşünmemiz, hayal kurmamız, zihnimizde canlandırmalar yapmamız gerektiğini daha fazla biliyoruz. Ya da belki de ben işim gereği algıda seçicilik yaşıyorum ve çevreme baktığımda gelecek tasarımı üzerine çalışan insanlar görüyorum.

Son 3 yıldır yoğun olarak yaptığım Kariyer Koçlukları ile, kişilerin belki de hayat tarzlarını oluşturacak olan mesleklerini şekillendirmeleri üzerine çalışıyorum. Ve özellikle gençlerle çalışırken görüyorum ki; "gelecek" dendiğinde akıldaki en önemli sorulardan birisi seçilecek meslekle ilgili. Bu meslek seçimi üzerine yoğunlaşan gençler bir taraftan kendi ideallerini gerçekleştirmeye çalışırken bir taraftan da çevrelerinin özellikle anne ve babaların hayallerini de gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

GELECEK KİM İÇİN GELECEK?

Diğer yanda biraz daha orta yaş grubuna baktığımızda; gerek özel sektörde, gerekse kamu sektöründe farklı alanlarda çalışan milyonlarca insan Pazartesi Sendromu'yla kapatıyorlar haftalarını. Gerçekten istedikleri ruhlarını da besleyen işi yapabilmek için emekli olmayı bekleyenler, hobi olarak sevdikleri

iş i dar zamanlarda yapmaya çalışanlar ve de her şeyden vazgeçmiş saatlerini doldurmaya çalışanlar var günlük hayatlarımızda birlikte olduğumuz insanlar arasında.

Gençliğimizde kendi tercihlerimiz doğrultusunda seçemediğimiz mesleklerimiz, yetişkinliğimizde bizim en büyük açık hapishanemiz ve mutsuzluğumuz olabiliyor. Hal böyleyken, anne ve babalar olarak; kendi geleceğimiz için planlayamadığımız, gerçekleştiremediğimiz ne kadar hayalimiz varsa bunları kendi yaşamımızı tamamen bir kenara koyup, sanki bütün gelecek düşümemiz ebeveyn olmaktan ibaretmiş gibi, çocuklarımızın hayatı üzerinden hayaller kurmaya ve onların geleceklerini yaşamaya başlayabiliyoruz. Çocuklarımızın hayatında ne kadar sınav varsa hepsini biz iki katı heyecanla yaşıyoruz, ne kadar iş ya da iş arama stresi varsa yine aynı yoğunlukta yaşamaya devam ediyoruz. Kendi seçemediğimiz meslekleri onlar seçsin , kendi bulamadığımız eşleri onlar bulsun istiyoruz. Zaten tüm hayatın kilitletiği ve büyük hayallerin kurulduğu en temel iki konuya çocuklarımız adına biz karar verebilsek, kim bilir ne kadar mutlu olurduk.

Çocuklarımız bize isyan ettiğinde ise çok şaşırıyor ve mutsuz oluyoruz. Tıpkı yeni başlayan dizi “Melekler Korusun”daki anne gibi. Genç kız annesini dinlemeyip oyuncu olma hayallerini gerçekleştirmek için İstanbul’a tek başına geliyor, buna cesaret edebiliyor. Kızının dizinin dibinde hemşirelik okumasını isteyen anne de peşine düşüyor. Dizinin ilerleyen bölümlerinde gelişmeler nasıl olacak bilmiyoruz tabii ama buraya kadar yaşanan durum çok tanıdık ya da kendi hayatlarımıza çok benzer.

Çocuklarımızın geleceği üzerine hayaller kurarken, hedefler koyarken, planlar yaparken kendimize ilk önce sormamız gereken soru şu: GELECEK KİM İÇİN GELECEK?

Çocuğunuz, sizin hayallerinizi gerçekleştirmek üzere tıp okuyup saygın bir doktor olabilir, ama her gün işine ayaklarını sürüyerek gidiyorsa ve mesleğinden hiç tatmin olmuyorsa acaba kendi geleceği için doğru bir seçim yapmış sayılabilir mi?

GELECEK KİM İÇİN GELECEK?

Peki ben çocuğumun geleceğine hiç mi etki yapmamalıyım? Hiç mi onu yönlendirmemeliyim? Hiç mi hayatın gerçeklerinden bahsetmemeliyim? Bir anne ya da baba olarak hiç kuşkusuz çocuğumun geleceğine etki etme hakkım vardır; mesele bu etkinin yolunu yordamını iyi belirlemekte yatıyor galiba...

Aslında işin özü basit; çocuklarımız küçükken konuşmayı, yemek yemeyi, kitap okumayı, giyinmeyi, diş fırçalamayı ve diğer tüm yaşamsal ihtiyaçları nasıl öğrendiler? Bizleri örnek alarak, taklit ederek, gördüklerini uygulayarak ...Geleceklerini kendilerini mutlu edecek şekilde tasarlamayı da bizden gördükleriyle öğrenecekler şüphesiz... Onların geleceğine asılmayı bir kenara bırakıp kaç yaşında olursak olalım kendi geleceğimize eğilirsek, kendi geleceğimizi kendi hayallerimiz doğrultusunda şekillendirmeye bitmeyen bir enerjiyle devam edebilirsek, sanıyorum ki en güzel şekilde çocuklarımızın geleceğine etki etmiş oluruz. Mutlu, umutlu anne-babalarla yaşama şansını verebiliyorsak çocuklarımıza pek çok şeyi de vermiş olmuyor muyuz?

Unutmayalım Gelecek hepimiz için Gelecek....

Altan Özen

Eğitmen & Kariyer Koçu

guneshayal yahoo.com